

hidtil har fulgt, svarer jeg: „Nei.“ Den Bei- man er kommen ind paa gennem Administratio- nen, er ikke den Bei, Hærløven anviser. Hærlø- ven har ikke tænkt sig, at Forfremmelseerne i de overordnede Grader skulde være en Forfremmelse efter Aldersorden, saa at man væsentlig fulgte denne. Loven bestemmer, at der for Forfrem- melseerne fra Kapitain til Oberst og fra Oberst til General udelukkende skal finde Valg Sted, og at i Forfremmelseerne fra Premierlieutenant til Kapitain skal der finde Valg Sted for hver tredje Avancement. Spørges der dernæst om, hvad Hærløven bestemmer for Forfremmelse fra Kapi- tain til Oberst, da er Svaret, at han skal have tjent i 4 Aar, og de øvrige Betingelser, der skulle være afgjørende ved Bestemmelsen om, hvorvidt han skal komme i Betragtning ved Valgforfrem- melse eller ikke, vil man kunne se af Motiverne til Hærløven fra 1867. Det hedder deri — jeg skal tillade mig at læse det op med den ærede Formands Tilladelse; det staar Sp. 1895. „For at de i det foregaaende omhandlede Valgforfremmelse, der ifølge nærværende Lovud- kast ere foreslaaede indførte, virkelig skulle kunne stifte den tilsligtede Nytte for Hæren, er det af største Vigtighed, at de Grundregler, hvorefter det hele Forhold ordnes, ere affattede saaledes, at de ikke alene virkelig fremdrage de fortrinlig Dytige, og kun disse, men at de tillige strax fremkalde i den hele Befalingsmandsklasse en almindelig Bevidsthed og tryk Overbevisning om, at der intet Spillerum er overladt Partistheden og Uretfærdigheden, men at Hensynet til Tjenestens Lær vil og maa blive det Gæraadende.“ (Kofod: Det er meget smukt). Ja, det er meget smukt! Det er kun Skade, at det staar som et Løfte, der ikke er bragt til Ud- førelse. (Berg: Hvorfor et det ikke kommet til Udførelse?) Det er ikke min Sag at svare det ærede Medlem paa hans Afbrydelse. Jeg tillader mig kun at gjen tage, at Hærløvens Bestemmelse er her, naar man tillige tager Hensyn til Mo- tiverne, at naar en Kapitain har tjent i 4 Aar, kan han forfremmes til Oberst, og ved Bestem- melsen af, hvem der skal forfremmes til Oberst, skal der kun tages mellem de fortrinlige Dytig- heder, og kun mellem disse — Jeg skal gjerne her indstøde den Bemærkning, at jeg tror, at, hvis man havde fulgt disse Bestemmelser, vare mange af de Infanteriementer, vi nu staa lige over for, ikke komne til Stede i Hæren, og navnlig ikke, hvis man havde taget mere Hensyn til det franske Forbillede, thi i den franske Hær er der ved Siden af Bestemmelser om Aldersgrænser fuldstændig betryggende Bestemmelser for Valg- forfremmelseerne. Det gaar endog saa saa vidt, at der 1ste Januarii hvert Aar findes en Befjending- gjørelse i „Journal militaire officiel“, hvori er optaget Navnene paa dem, der i Løbet af det kom- mende Aar skulle forfremmes ved Valg. Jeg skal

endnu gjøre opmærksom paa, at i den franske Hær findes der ogsaa Bestemmelser, der gjøre, at en Officer ikke kan afflediges uden videre, samt at den Officer, der staar for Tur til at forfremmes ved Aldersorden, ikke kan forbigaaes. For Af- fædigelsen gjælder, at en Officer, der ikke har tjent i 30 Aar, og som ikke rammes af Aldersgrænsen, ikke kan afflediges, med mindre han fremstilles for en Kassationskommission og af denne erklæres for udygtig. Kort sagt, Forholdene i den franske Hær ere saa fuldstændig forskellige fra Forholdene i den danske Hær, at det i ingen Henseende var ganske heldigt, at man ved Forandringen i 1867 overførte Aldersgrænsen fra den franske Hær til den danske; thi i andre Stater har man den ikke. Naar det i Gaar blev sagt, at det var nødvendigt at have saadanne Bestemmelser, hvorved det blev muligt at skaffe Afgang, navnlig fordi det meget ofte var vanskeligt for Krigsministeren af Finants- ministeren at faae bevilget de nødvendige Pensioner, saa er det et Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at udtale mig om tidligere, og som jeg skal tillade mig at komme ind paa igjen. Jeg har aldrig kunnet forstaa det. Den, der bærer An- svaret for Hærens Kampdygtighed, er Krigsmini- sterens, ikke Finantsministerens. Hvis Krigsmini- sterens anser det for nødvendigt for at bevare Hærens Kampdygtighed, at en Officer fjernes, maa hans Fordringer i saa Henseende ske Fuldst, og vil Finantsministeren ikke, som han vil, saa ser jeg kun een Udvei for Krigsministeren, og det er at gaa. Spørgsmaalet om Aldersgrænserne, og om hvorvidt de skulde bevares, hvorvidt man derigjen- nem skulde søge at faae det naturlige Middel til at skaffe Afgang i Hæren, har tidligere været behandlet her i Rigsdagen. Den Gang, da Hærlø- ven havde virket 5 Aar, og man stod lige over for den første Revision, var den daværende Krigs- bestyrelse kommen til Erkendelse af, at Alders- grænserne vare uheldige, og Ministeriet udtalte i Motiverne til det den Gang forelagte Lovforslag følgende, som jeg skal tillade mig at oplæse: „Det vilde i hvert Fald være ønskeligt at lade Aldersgrænsen for Forfremmelse bortfalde; men der er meget, som taler for, ogsaa at forlade Aldersgrænsen for Affædigelse; fra Hærens Standpunkt er det saaledes uheldigt, at dette Sys- tem kan berøve den Befalingsmand, som endnu i længere Tid kunne gjøre fortrinlig Fuldst, medens mindre brugelige Kræfter forblive i Tjenesten; dette kan virke affrættende paa Tilgangen til Officereskorpset, saaledes at mange af de bedste Kræfter i Udskrivningsmassen foretrække andre Livsstillinger, der frembyde mere Betryggelse for Fremtiden, fremfor den militære Bane, hvor de med usvækkede Aands- og Legemskræfter blot paa Grund af Alderens Tilfældighed kunne være ud- satte for at se deres Løbebane afbrudt. Hensynet til Hærens nærværende Officereskorpset har maattet bestyrke Krigsministeriet i Ønskeligheden af at